

סקסופון של מילים

דיבוב הסקסופון של ג'ון קולטריין באלבום A Love Supreme

מעטה: פעולות. רוטינות. ישיבה על פעולה. התמסרות למיקרו שבמיקרו. להבנה שהדרך היא ארוכה, ומה שקבוע, בסופו של דבר, הן הפעולות. הנה, זה מתחיל בקטן, בגבוהים של הפסנתר. במעגליות. בחזרה אל עצמך ואל הפתרון. וגם אל אי הפתרון; לחזור אל עצמך שוב ושוב ולראות שהתקדמת רק בסנטימטר. ובכן, זוהי ההתמדה. זהו הביצוע. רק דרך הביצוע אתה תגיע. אתה הוא הביצוע.

בשנים 1962-1964 חל בסקסופוניסט הג'ז הגדול ג'ון קולטריין (1926-1967) שינוי נפשי עמוק. קולטריין התחיל להתייחס למוזיקה באופן רוחני, דתי ומיסטי, וראה בעצמו שליח שתפקידו להנהיר לעולם את תפקידה של המוזיקה כשפה מיסטית מאחדת. תוצאה ראשונה של השלב ה"מיסטי" החדש של קולטריין היא אלבומו המפורסם ביותר, A Love Supreme, שהוקלט עם רביעיית קולטריין ב־9 בדצמבר 1964. האלבום מורכב מסוויטה בעלת ארבעה חלקים: הודיה (Acknowledgement), הכרעה (Resolution), התמדה (Pursuance) ומזמור (Psalm). האלבום נחשב לאחד מאלבומי הג'אז המשובחים בכל הזמנים. זהו ניסיון לדיבוב הסקסופון של קולטריין בתקליט זה.

הודיה (1)

(0.30-0.00)

זה מתחיל בגונג רך. יש כזה דבר, "גונג רך". למעשה, אין כזה דבר גונג לא רך; המכה היא חזקה, אבל התפוזורת רכה. היא מגיעה אליך, התפוזורת. גונג. זה מראה על דרך, על פתיחה. פתיחה שאתה יודע שיש בה דרך מסוימת שהחלטת עליה בשלבים; סחבת אותה כבר הרבה זמן בראש, נתת לה להתהוות והיום אתה יוצא אליה. הגונג שלך הוא לא גונג הצהרתי, לא פומפוזי. לא. הוא נמוג, פותח את דבריך הסקסופוניים. ואז אתה נכנס. אתה אומר את מה שיש לך בלב, כלפי עצמך, כלפי העולם, חוזר על אותו המשפט עד שהוא נמוג לאט. מכין את הדרך. מוכן לדרך. אתה צריך דברי פתיחה כדי להיכנס למצב פתיחתי. קצת פסנתר, וכבר אין לך לאן לסגת. זה בסדר, אתה הזמנת אותו.

(0.30-0.48)

עכשיו זה מתיישר, אתה אומר. בוא נראה מה הולך להיות מכאן, והבאס מיישר לך את זה, בא לקראתך, אבל לא מגבוה; יש כאלה שבאים אליך מגבוה – כמה לא באסי מבחינתם – אבל זה, הוא, הנוכחי, עוזר לך להיכנס למה שרצית. עוזר לך להגדיר. אתה בעצם מזמין כניסה לתלם על ידי הגדרה של אחר.

(0.48-1.03)

ובכן, מחכים לך. אתה לוקח קצת, אתה הולך אחורה.

(1.03-4.12)

אתה קצת שחצן, אבל לא מוחצן. אולי כדי להתמודד עם זה, עם העניין שלשמו התכנסת. קצת כמו שחקן כדורגל שמקפיץ כדור בצדי המגרש, מעביר מרגל לרגל, שם על החזה, מוריד שוב. מתכנן מהלך לרגע שבו תוכנס למגרש על ידי המאמן (אתה הוא גם המאמן). קצת מתבלבל, ולאט-לאט עולות לך השאלות; אתה מאגף את עצמך מכל הכיוונים, עדיין לא בטוח לגבי הדרך שלך, מנסה ללכת חזרה, אבל כבר הבטחת לעצמך. כבר התחלת. יש לך אינסוף אפשרויות, ובעיקר אתה עמוס בשאלות. היו לך כבר פתרונות במקומות אחרים, אבל הם לא החזיקו אצלך. אתה צריך משהו שישלב הרגשת בטן, ומצד שני לא להסתמך רק על זה; אתה צריך תשובה שתיתן גם תשובה להרגשת הבטן, כזאת שאם תנסה לאגף אותה, בו בזמן גם לא תוכל לה; הסתמכות על הרגשת בטן בלבד זה לאנשים שבחרו בפתרון קל. אתה מכיר את זה מעברך; אז אתה מתבלבל, כבר לא זוכר את הבסיס, אלא עסוק בשאלה האחרונה שלך, שעליה נבנית עוד שאלה שעליה נבנית? נכון. עוד שאלה. עכשיו אתה מנסה לדלות קצת הבנה עצמית מעצמך, שתרחם קצת על עצמך, רוצה שאתה תהיה זה שירגיע את עצמך. אין בעיה ברחמים עצמיים מניפולטיביים. קצת. זו שמיכה טובה לכמה דקות. אתה הרי בנאדם, לא? אתה לא משחק, אתה זקוק להבנה, ורק עצמך יכול לעזור כאן. אתה שואל; ומה אם? אתה עונה לך, אחרי זה אתה אומר; רגע, ומה אם? אתה מקבל עוד תשובה, אחרי זה אתה שואל את עצמך אם התשובה שנתת לעצמך היא רק כדי להרגיע את עצמך, הרי אתה מודע לזה מהעבר שלך; שום אמת לא מגיעה באמת אם היא לא צצה אצלך לבד. הרי אם צצה כפרספקטיבה אחרת על אותו נושא, הרי אתה יודע שאתה יכול לפרק את זה מכל כיוון, שיש לך בחירה. ואם אתה יכול לפרק את זה מכל כיוון בחירתך, לבחור זווית אל הדבר, אז אתה יודע שזה סתם מגיע כתשובה; ביחס אל הדבר. ריאקציה. אתה לא רוצה ביחס אל הדבר, אתה רוצה תשובה אמיתית.

(4.12-4.54)

עכשיו אתה מתנער מעצמך, מוריד את היד שלך, זאת שהזמנת להרגיע את הכתף של עצמך. מנסה לברוח, נלחם, נבהל מהאיך-מוצא שחזרת אליו שוב (אתה חושב: לא הייתי צריך להתחיל עם כל זה בכלל). אבל נרגע; נבהל, ואחרי זה נרגע. אתה שומע את מה

(0.51-1.14)

עכשיו, אתה מרשה לעצמך כמו לשרוק. שריקה תבוא פה טוב, אתה חושב. אתה חושב שגם מגיע לך מצב שריקתי; אתה נח על זרי הדפנה של ההצלחה, מטייל עם פרח בדש מוחך, מדליק סיגריה, אבל נאבד שוב. זה מפריע לך, אתה מפריע לעצמך, הזיחות הזאת שרק עצם ההחלטה היא שיכולה לעשות את העבודה.

(1.14-1.48)

אתה חוזר מהר למשפט שלך, זה שהתחלת איתו בכל הכוח בקטע הזה. אתה צריך יישור קו עם עצמך; אם עד עכשיו דברים אחרים היו עושים את העבודה הזאת של חזרה לתלם, אז עכשיו, בשלב הזה, אתה כבר יודע שזאת עבודה עצמית. אתה חוזר למנטרה כדי שתיישר אותך. זה הרי הכל עניין של יישור, בסופו של דבר.

(1.48-3.55)

אתה לוקח אחורה ומאזין למה שאפשר להגיד על מה שהיה עד עכשיו. אתה מודע לזה שהחלטת ללכת על משהו, אבל אתה לא עם ראש בקיר. יש כמה עצות, תמיד יש עצות. אתה לא צריך לפחד, תן להם להגיד את מה שהם רוצים, תן לו, לדבר, לפסנתר, להגיד את מה שהוא רוצה; אחרי הכל זה כלי אחר, אבל צורת חשיבה דומה. אחרת הוא לא היה כאן. הוא יודע להכניס אותך למצב שבו אתה תצא מעצמך שוב אחרת. הוא חבר. תחליט שזה שלך.

(3.55-6.23)

אתה עונה. נותן את מה שאתה חושב על השגותיו של האחר (בדרך כלל אתה לא משתף אחרים). בהתחלה אתה מדבר לאט, רגוע. אתה מלך הרגועים. כן, אתה קצת מרים את הקול, אבל כדי ליהנות מהצרידות של עצמך. מתריס, מבכה, מנסה להסביר שזה לא אישי. אבל תראה, אולי ככה וככה? אתה לא תדע. אתה מבכה את כל הרגע הזה בכל מאוודך. ככה, אתה חושב עכשיו. אתה מסתובב סביב עצמך על סף שיגעון, תיכף תצטרך להתמיד ולבצע, ואתה רק בהחלטה. הוא לוקח לך המון זמן, הדיון של ההחלטה. היית רוצה לגמור עם זה כבר. אתה מושך זמן, ומודע לזה.

(6.23-7.20)

אתה מחליט לחזור למשפט שאיתו התחלת. קצת פחות בכוח, קצת יותר בהשלמה. קצת יותר עייף. אתה מסיים עם החלק הזה.

* * *

מדיטטיבית. אתה קם, נופל. קם, נופל. מנגן על סוף מחשבותיך כדי להתנקות מעצמך. אתה ממצה מחשבות כדי לגמור אותן. איגרוף מחשבות תוהות הצליח לך.

* * *

מזמור

(0.00-7.05)

זהו מזמור לאלוהות. להתגלות. להתעלות הרוח. לביטול העצמי. לקיומו של המצב עצמו. למימוש ההווה הלא נפסק. להווה לא נפסק. לאלגנטיות. להתרוממות הרוח. להודיה. להחלטה. לביצוע. למזמור. לדבר עצמו, לעל-נראטיביות, למצב העל-נפשי שבו אתה לא נמצא שם כדי לראות את זה, אבל כולך שם. לחוסר מעגליות משווע; ממול ישנה הארה שאתה לא יכול לה. רוקנת את עצמך כדי להגיע אליה, קיבלת על עצמך דברים, רבת עם עצמך, עייפת מעצמך, עייפת מעצמך במודע. שאלות על גבי שאלות נערמו מולך, ובבת אחת, מרגע הפסיעה הראשונה בתוך השלב האחרון – הנה השלת מעצמך דברים שכבר לא רלוונטיים אליך. זאת אומרת, הם אפילו לא בשיח הצבעתי כרגע. שיח הצבעתי, פירוטי, אינו קיים יותר. אתה מקבל את הדרך בציווי מוחלט; הכלי שלך לא מדבר עליך, לא מדבר אותך, אלא מדובר על ידי המצב. אתה הוא המצב. אתה הוא הכלי. אתה מודה. אתה מקבל. זה בכל מקום. קדרות מבטך מתמזגת עם מזמורך.

סוף.